

faa ofte har været omtalt. Seg er entg med den ærede Ordfører i, at i de Tilfælde, hvor der skal anvendes Mulkter og Boder, vil Dommeren ikke domme den Bedkommende, uden at Forseelsen virkelig er begaaet forsættlig. Men hele Sagen er den, at naar der staar „forsættlig“, vil den Bedkommende i Reglen end ikke blive dømt i de Tilfælde, hvor han har gjort det forsættlig. Sagen er nemlig den, at dette „forsættlig“ alene vil have Betydning med Hensyn til Bevisbyrden. Medens vi nemlig i alle egentlige Straffesager som almindelig Regel forlange det bevist, at Broden er forsættlig, at Handlingen er begaaet forsættlig, forholder det sig anderledes ved hvad vi kalde Politisager. Der gaar man nemlig som Regel ud fra, at, naar Handlingen foresligger, er den ogsaa begaaet forsættlig; det er den almindelige Præsumption, hvorfra der gaas ud, naar en saadan Handling bringes for Domstolene. Men staar der nu her „forsættlig“, bliver Bevisbyrden i de offentlige Sager flyttet over paa Dommeren. Naar den Bedkommende, der er indstævnet, siger: jeg har ikke gjort det forsættlig, vil det paahvile Dommeren at føre Bevis for, at Handlingen virkelig er begaaet forsættlig, medens det, naar dette Ord ikke er nævnt, vil være den almindelige Præsumption, der bliver at følge, saa at Indstævnte vil have at bevise, at Handlingen ikke er forsættlig. Bevisbyrden flyttes altsaa ved dette Ord fra Indstævnte over paa det Offentlige. Egeledes vil i private Politisager den almindelige Præsumption være den, at den foreliggende Handling er begaaet forsættlig. Men naar der staar „forsættlig“, vil Bevisbyrden komme til at paahvile den private Sagsøger, medens han, naar der ikke staar „forsættlig“, som Følge af den nævnte Præsumption ikke behøver at føre et saadant Bevis. Dersom man altsaa kun kan idømme Boder, naar Handlingen bevistlig er flet forsættlig, ville de overordentlig store Bausfæltigheder dels for det Offentlige dels for den private Sagsøger ved at føre et saadant Bevis gjøre det næsten umuligt i Forhold af denne Art at ramme de Bedkommende; ved at indføre det Ord „forsættlig“ forandrer man ikke de Betingelser, der opstilles for, at Bed-

kommende kan dømmes, men man forandrer Bevisbyrden saaledes, at der næsten ikke i noget Tilfælde vil kunne føres Bevis for, at Handlingen har været forsættlig, og man altsaa ikke vil være istand til at domme Bedkommende. Seg mener, at hvad den ærede Ordfører tilfigter, vil opnaas ogsaa uden Ordet „forsættlig“, og hvad han ikke tilfigter, vil ske, naar dette Ord sættes ind i Loven. Seg tror altsaa, at man ikke bør stemme det ind, men følge den ærede Minister i dette Punkt, baade her og hvor han i et senere Endringsforslag har foreslaaet at stemme Ordet ud.

Scholer: Den ærede Minister mente, at det ikke kunde være Udvalgets Mening, at naar Dyrets Eier kjendes, skulde Jordbrugerne ikke have Ret til at bruge den strenge Fjernelsesret. So, det er Udvalgets Mening, at, naar Dyrets Eier kjendes, skal netop Nabo stige overfor Nabo ikke have den strenge Fjernelsesret, thi det er det Uheldige ved det Forslag, som den ærede Minister synes at sætte saa stor Pris paa, at man saaledes odelægger og slaar ihjel for hinanden; det er det Mislige derved, at Naboer kunne odelægge hinandens Kreaturer. Sam f. Gr. — de Dyr har man nærmest havt for Die — er det umuligt at optage, naar de løbe ind paa Naboen's Mark. Derfor har Udvalget foreslaaet den Bestemmelse, der ogsaa er vedtagen ved Sagens 2den Behandling, at, naar den Skadelidte kan bevise, at Dyret har været paa hans Mark, kan han fordrø Ufredsbøder og Skadeserstatning, uagtet han ikke kan tage det op. Det forekommer Udvalget maa være Bedkommende nok, thi saa kan han værgе om Sit; men han skal ikke tillige have denne strenge Fjernelsesret, en saadan skal Nabo ikke have over for Nabo; det er Udvalgets Mening. For det Tilfælde, at Dyrets Eier derimod ikke kjendes, er Udvalget gaaet ind paa den strenge Fjernelsesret, som Lovforslaget giver. Den ærede Minister og den sidste ærede Taler ankede over, at vi ville indsætte Ordet „forsættlig“. Den ærede Taler mente rigtignok, at selv om Ordet ikke stod der, vilde dog ingen Dommer kjende Boder, naar ikke Forseelsen var forsættlig; men hvor er Garantien i saa Henseende? Den Skade-